

rodina zahynula udušením. A co víc – u toho jsem musela autora ještě pochválit, aby se cítil dostatečně oceněn.

Uf.

Tak začala naše první opravdová noc pod diktaturou – noc, kdy jsem pochopila, že v nové říši budu mít na starost i... ministerstvo odpadu.

Mejdan dealerů koksu

Po týdnu teroru a věčného přebíhání mezi dvěma zvířecími tábory to začalo vypadat, že se blýská na lepší časy. Oba vydrželi spolu aspoň v jedné místnosti. Ale ze mě se pomalu stával zombík. Můj muž se rozhodl, že se potřebuje vyspat – a tak odjel na víkend s kamarády na motorku a nechal mě v tom samotnou.

Byla jsem poučena, že minimálně měsíc nesmí Jeho Veličenstvo ven, aby nasál pachy a zvykl si. Jenže zkuste zabavit aristokrata, který nesnese nudu. To je úkol, na který snad žádný smrtelník nemá dost sil.

Kolem půlnoci jsem padla vysílením. Zalehla jsem zničenou, frustrovanou Key a konečně na chvíli vypnula. V šest ráno mě probudil známý zvuk – zahrabávání čerstvého pokladu. Psychicky jsem se připravovala na další směnu na ministerstvu odpadu.

Jenže cestou ke kočičí toaletě jsem musela projít kuchyní. A tam jsem zkameněla.

Celá kuchyň i obývací vypadaly, jako by u nás v noci pořádali mejdan dealeri koksu. Všude vrstva bílého prášku – na lince, na zemi, na židlích.

Smrad nesmrad, začala jsem hledat viníka. Až pak mi došlo, že jsem pořád ještě kočičí nováček. Netušila jsem, že kočka se dostane úplně všude. Náš aristokrat se prostě nudil, našel košík s ingrediencemi na pečení a... když nic dobrého k snědku neobjevil, rozhodl se, že se o přípravu postará sám.

A já pochopila, že diktatura nikdy nespí. Ona peče.